

Napozni lehetett a gyöngédségénél

Az asszony levelet kapott a lányától, hogy sürgősen utazzék fel hozzá, mert Valér, azóta is, hogy kimondták a válást, éjjel-nappal zaklatja őt, s ha ennek nem szakad vége, a gyermekeket is megöli. Rémséges utazása volt, a vonat négy órán át döcögött, zakatolt, s álldogált lázító közönnyel a száz kilométeren, mintha a sors rendelése lett volna már az is, hogy ő tehetetlenül szenvedje át az idők végezetéig a látomást, amelyben a kisfiú meg a lányka a vérébe fagyva, tágra nyílt szemmel mered a semmibe, Szeréna pedig a konyhaajtó fölötti kampón himbálózik...

Valahányszor megállt a vonat, ő a vagon hátravágódó ajtaja mögül szeretett volna átkiáltani a behavazott dombok és dermedt bokrok fölött, a befagyott források és repedezett itatóvályúk fölött, hogy vigyázz, gazember, megszámláltattak a te óráid, és akkor is szétzúzom a fejed, ha életfogytiglanira ítélnék; de nem ítélnék el, sőt az egész ország a kezemet csókolja majd, hogy megszabadítottam egy vámpírtól...

A fekete műanyag táska húzózárvát óvatosan kinyitotta egy arasznyira, hogy ismét és újra lássa a húsvágó balta csillogó élet, amely egy-egy pillanatra megnyugtatta, elvágva benne a rettegés és a düh tápláló ereit. Hurkot is varrt a kosztümkabátja alá, mert oda szándékozott beakasztani a baltát, mire fölér a lakásba, nehogy váratlanul érje Valér támadása, mint egy eszten-dővel előzett, amikor lerúgta a lépcsőről...

„De hát mit keres a házban a gazember, ha már kimondták a válást? Nem tud belenyugodni, hogy a gyerekeket is, a lakást is Szerénának ítélték?”

Megpróbált rágyújtani, de hol a gyufa, hol a cigaretta hullott ki gémberedett ujjai közül. Minden ellene szegül ilyenkor, hogy visszahúzza, késleltesse — gondolta —, mintha ő maga készülne gyilkos támadásra. Jó húsz percet várt az autóbuszra is az állomástéren, a koromszagú hidegben, ismeretlen emberek tömegében, s csupán az a képzelgés kötötte le olykor egy kissé, hogy épp most kerül elébe az a semmiházi, ő pedig agyonüti, s ezzel véget vet a lánya kálváriájának és a sajátjának is.

Már leszállt az autóbuszról, már kiizzadt a gyaloglástól, de még mindig nem volt ott. Miközben fölfelé igyekezett a meredek, betonozott úton, a tömbházak hatalmas hasábjai mintha egyre távolodtak volna tőle, ahelyett, hogy közelednének, s már sírni tudott volna gyötrő öregségétől, lépteinek szaporát-lanságától. Alig hogy belökte táskájával a lépcsőház ajtaját, s fölkapaszkodott néhány lépcsőfokon, az ismert magasságból, a negyedik emelet tájékaról veszekedést hallott, és rögtön felismerte a hangokat:

— Valld be, te cafat, hogy kikkel és hányszor, mert kinyomom belőled a szuszt!

— Mindenkiel és annyiszor, ahányszor jólesett, de ne ordíts, mert mások is laknak ebben a házban!

— Tojok rájuk! És azért is ordítok, idecsődítem a fél világot, hadd tudják, hogy egy ribancot vettem el!

Most a kislány kezdett el sikoltozni, és sikoltott egyvégtében, hogy értetlenné tegye a veszekedést.

— Hallgassatok, örültek, és fogjátok be a szátokat, mert kiugrom az ablakon!

Az asszony rohanni kezdett fölfelé, még meg is botlott, aztán föltápászkodott, és a táskából elővette a szekercét. Az ajtó előtt megtorpanva már nem is csengetett, hanem a balta fokával dörömbölt.

A veszekedés ebben a pillanatban megszűnt, s még különösebb volt, hogy a kisfiú mosolygva nyitott ajtót. Az asszony előtt azonban így is mintha tűz lobbant volna, könnyes szemmel, fölindultan szinte ráesett a gyerekre, és fölemelte a baltát:

— Mi történik itt?!... Kik gyilkolják egymást?!

A fiúcska még mindig mosolygott:

— Játszottunk Krisztinával... Elővettük a szalagokat a régi veszekedésekről...

A távolsági busz ismét elindult, hogy megtegye a negyvenöt kilométert, javarészt ugyanazokkal az utasokkal, immár évek óta, úgyhogy a községi megállóknál már csak lábbonállóknak jutott hely. Tanítók, mérnökök, közigazdászok, orvosok kászálódtak fel, táskáikban, műanyag szatyaikban élelemmel, amelyet az indulás előtt kapkodtak össze ezen az ipari telepen, ahol szürke rétegben lepte a háztetőket, sőt a szőlőt is a cementpor. Már ismerték egymás hangját, szuszogását, mindenikük tudta, hogy a másíknak mi lesz az első szava, amikor fölbukkan a fedélzeten, hogyan tekint szét, mit mond. Reggel is, délután is össze voltak zárva jó két-két órára, és Láposi Szeréna nőgyógyász kiszámította, hogy ővele tízévi ingázás alatt vagy háromezerszer fordult az autóbusz...

A nők — mondhatni — útitársaik előtt hordták ki magzataikat, egy év-tized alatt némelyikük hármát is; egymás receptjei, ajánlásai szerint főztek, egymás észjárása szerint is gondolkoztak olykor, például a szerelmi élet következményeinek a megítélésében és elhárításában, mint egy patriarkális család tagjai, s ebben Klári, az állatorvos felesége volt ismét a legmagabiztosabb:

— Nálam az úrfi minden hétre kap két-három gumikesztyűt, aztán abba dudálhat! — vihogta tele veres kacagással az autóbust. — Nálam nincs kísérletezés, én nem rizikózok... Mind jöhet nekem a mesével, hogy ettől fog a falra mászni... Mások is élnek így, és elégedettek.

Csak közös cellákban szokhatnak ennyire össze, s tárulkozhatnak ki az emberek bűneikkel, bajaikkal, ábrándjaikkal, kétségeikkel együtt. Négy gumikeréken guruló társbérlet, s hónapokon át éjjeli menedékhely, mert sötétben indulnak, és sötétben érnek haza. Ó, mi minden zajlott már le ezen a pár négyzetméteren!... Egy ízben még föl is borult velük az autóbusz, de senki sem sérült meg súlyosabban, s csupán az tette emlékezetessé a balesetet, hogy Riska, a veres hajú debella, akinek önhitt kényeskedő hangjától egy percre sem lehetett elmélázni, akkor lepleződött le: akkor derült ki, hogy magasra föltornyozott haja vendég-haj, mert a parókája fönnakadt a fogantyú rúdján, miközben ő maga hanyatt esve rúgkapált, mint egy kétvállra fektetett kopasz birkózó...

„Iszonyú, hogy lassan már a tájat is megunja az ember! — tűnődött el az orvosnő, s már nem is lázadón, hanem csak azért, hogy ne gyötörjek még sötétebb gondolatok. — Íme, az a kis fahíd, amott a patak fölött, az a kis

tisztás, az a fehérre meszelt ház, az a fenyősor is mily ellenszenvenné tudott válni annyi idő után. Nem is csoda, hogy Tropa, az állatorvos, aki a Zengőbérc alatt bérelt szobát, egy nap részegen fölkapaszkodott a csúcsra, hogy leköphesse...”

Halántékát nekidűtötte a kocsiablak nikkelezett hideg keretének, s mint-ha ettől megnyugodott volna kissé, tovább gondolta:

„Régen, amikor megláttam egy völgyet, amelyet folyamatosan öntött el a fény, bizonyára nem pusztán magamnak láttam meg, de együtt örültem azzal, aki ugyancsak örülni tudott volna, ha ott van mellettem; de ha ez igaz, akkor az sem túlzás, hogy amikor észrevétlenül megununk, megutálunk valamit, akkor előbb a Valakit gyűlöljük meg a láthatóban s a láthatatlanban egyaránt... Talán amiatt nem tudok én nyomorúságomban zenét hallgatni sem... Ami magasztos és felemelő, az engem ilyenkor csak mélyebben ráébreszt az én sorsomra...”

Hogy ne szenvedjen tovább a megutált tájtól, amely körbeforgott előtte, és ismét és újra megkörnyékezte, mint egy makacs és kidobott szerető, aki a kedves vagy meggyőző szavakat a maga kíméletlen türelmével és ostorával pótolja, lehunyta a szemét, és jó ideig föl se nyitotta többé; de mi haszna volt annak, amikor a látható tájtól elzárkózva csak még zavartalanabban elébe állhatott az, aki miatt mindenestül meggyűlölte a kilométerköveket, a diófákat, a kanyarokat és a benzinbüzt, az elindulás és a megérkezés pillanataival együtt, a borotvátlan és gyakran másnaposságtól ingerült, fokhagymaszagú sofőrökkel együtt... Hiszen egy csöppnyi gőgöt, egy szemernyi fölényt sem érezhetett útítársai között, mert neki is éppúgy megvolt a maga rossz hírbe keverő nagyjelenete ezen a pár négyzetméternyi mozgó színpadon, mint Kopacz Riskának és másoknak...

— Kurva, világ kurvája!... Bűdös ringyó!... Te cafat, aki egy egész ipari teleppel összeadod magad!... Tekintsenek erre a néمبرre, elvtársak és elvtársnők, és iszonyodjanak meg tőle, mert ilyen cédat Európa még nem szült!...

És negyvenöt kilométeren át, attól kezdve, hogy vele fölszállt, egyfolytában mocskolta az az ember, s a maga bizonyosságának tudatában, önmagából kifordultan, s mégis kellő önuralommal s pontos kiszámítással kínálta oda őt a társaságnak, a végén már-már fölhívást intézve hozzájuk, hogy állítsák meg a buszt, és kövezzék meg őt, a feleségét, s ha nem hamarabb, akkor a végállomáson, a nyüzsgő piactéren rakják rá a menet közben fölszedett negyvenöt kilométerkövet, s a gúla tetejébe állítsanak rögtönzött táblát: ÍGY JÁR A HÜTLEN!

De még odahaza sem volt nyugta tőle, tovább okádta rá a mocskot, ott, a gyerekek szeme láttára és füle hallatára, s hogy rádöbentse kiszolgáltatottságára, villanyoltás után vadul és dühösen nekiesett, és féltékenységében fölhatalmasodva vicsorgón ölelte, tépte, harapta reggelig, és ő szinte leesett a lábáról, amikor undorodva és sajgó fájdalomtól gyötörtén kikászálódott az ágyból, és elindult a fürdőszoba felé. S hogy kivel hozta össze a sors, már abból is meglátszott, hogy mikor be akarta adni ellene a válókeresetet, és elment a legjobb ügyvédhez, az szánakozó mosollyal tárta szét a karját:

— Bocsásson meg, hölgyem, de nem vállalom... Az ön férje veszélyes ember, és megvannak az összeköttetései... Már eddig is sok ellenfelét buk-

tatta le: egyiket homokosság vádjával, másokat a politikai múltjuk miatt, és mindig talált hamis tanúkat...

Igen, így volt, és senki sem hitte volna, hogy ez az alak közgazdaságból és bölcsletről is diplomát szerzett, sőt az utóbbinak doktora is volt, bár igaz, hogy értekezésének a lapjaira ő maga ütötte rá egyenként a pecsétet, ahogy Napóleon helyezte a koronát saját fejére, és sokáig beszéd tárgya volt Szamosvárhelyen az a gőg, az a magabiztosság, az a megfélemlítő fölény, ahogy a rektori hivatalba szinte betörve doktorrá avatta magát. Mert ettől az embertől minden kitelt.

— Ha válasra kényszerítesz, megsemmisítelek! Elvétetem az orvosi diplomádat, és börtönbe juttatlak!

Fölrezzent emlékező ábrándozásából, mert az autóbusz megállt Aranyosrévnél; a nap utolszor még felragyogott a téli táj fölött, előbukkanva a dombok mögül, egy kisfiú borjút vezetett oda a megállóhoz, mintha vele együtt akarna fölszállni, két testes parasztasszony kapaszkodott fel csizmában, fekete nagykendőben, meg egy tanító, aztán ismét elindultak. Talán a bábász kisfiú a bocival, talán a bágyadtan fehér, de simogató fény, amely kétoldalt az út mentén szétterült, kis időre eloszlatta szorongását, sötét gondolatait, és parányi reményt ébresztett benne, hogy talán még nincs minden elveszve számára. És ekkor ismét Őreá, a Másikra gondolt, aki életmentője volt a válás kálváriás útján, akivel egy órácskát együtt lenni többet jelentett házassága minden örömenél, ha volt ugyan része ilyesmiben is Valér mellett, tíz esztendő alatt. Valahányszor megkereste Zsombor, és ő a tenyerét a vállára fektetve odabújhatott hozzá, és lehunyhatta a szemét, egyszerre megkönnyebült, és szinte elsírta magát boldogságában. Mert Őbenne oly természetesen nyilatkozott meg a műveltség és a tapasztalat, a kedély és a humor, hogy napozni lehetett volna a gyöngédségénél...

Valamikor osztálytársak voltak, s mily különös, most kellett találkozniuk és megvallaniuk egymásnak, amit akkor, elfogultságuk s az apró félreértések és véletlenek miatt nem mondhattak el. Zsombor irodalomtanár volt, felesége megszökött, és otthagya a nyolcéves kisfiúval, de Szeréna, bármennyire is ragaszkodott hozzá, jobbnak látta, ha a válóper végéig nem mutatkoznak együtt, és később is sokáig bujdosott vele: ne higgye a világ, hogy azért volt olyan sürgős neki a válás, mert „vizketett a fenéke”.

— Édes doktornő, úgy szeretnék tenni valamit a doktornőért, ha már pénzt nem akar elfogadni... Mert nem csak az életemet köszönhetem kisgyednek, hanem a gyermekemet is!

Mennyi ilyen páciense akadt, de nem volt mit kérnie tőlük, csak mosolygott ezen a megható buzgalmon; végül azonban egy napon, sok viaskodás után így szólt az egyikhez, aki özvegyen élt egy tágas, de meghitt lakásban, s eléggé eldugott helyen, az erdő alatt:

— Nagyon hálás volnék, Keresztesné, ha pár órára befogadna egy nagyon kedves, régi ismerősömmel...

S miután a föltett pléhpofa alatt izzani kezdett a szégyentől, részben hozzá is szoktatta magát az elkövetkező megalázkodásokhoz, csak hogy legalább kéthetenként egyszer együtt lehessen Zsomborral... S mindig ahhoz húzódtak be, akiért ő is a legnagyobb áldozatot hozta...

Miután kiszállt egymásba áporodott útitársai közül, valami különös történt vele: állt az állomás környékén, a piactér mellett, csak állt, és nem volt kedve továbbindulni, mint aki idegen városba érkezett és tanácstalan. Igaz,

hogy megszokott rendelése mellett ma a poliklinikán is helyettesített, s megnézett huszonhárom beteget, de erre máskor is volt példa, ettől még nem érezte volna magát ily halálosan fáradtnak és közönyösnek. Piszkos, bűdös volt most számára a környezet, lehangoló minden utca, s miután elindult, hagyta, hogy nekiütődjenek, hogy lökjék, hogy a suhancok oly megjegyzéseket rikoltanak utána, mintha részeg volna, s nem fáradt.

Később, amikor a kivilágított postaépület lépcsőjén fölment és megállt a csarnokban, egy ideig ő maga sem tudta, miért jött, aztán odament az egyik automata készülékhez, fölemelte a kagylót, és a zsebében háromlejesért matatott. Mint a szívbeteg, aki végső kétségbeeséssel, ösztönösen nyúl az életmentő nitroglicerin tabletta után, úgy tárcsázott ő is. Mert most létszükségnek érezte, hogy a fásult epe- és ecetízű keserűség után átéljen valami magasabbrendű fájdalmat is, valami kikényszerített, zivataros megtisztulást.

— Halló, Zsombor?... Szervusz... Mit is mondjak hirtelen: csupán azért hívtalak fel, hogy közöljem, többé nem fogadhatlak...

Hatalmas csend volt a válasz, utána halk nevetés:

— Ne bolondozz... Mi vagy te, nemzetközi repülőter, hogy nem fogadhatsz?... Talán vihar dúl körülötted?...

Ő nyelt egy nagyot, s utána megismételte:

— Nem fogadhatlak, értsd meg...

— De hát miért?!... Mondj már valamit!

Most ő hallgatott kínos várattatással:

— Ne haragudj... Problémáim vannak...

— Hogyhogy ne haragudjam?... Hiszen ez olyan, mintha ok és magyarázat nélkül kidobnál!...

Szeréna összeszorította a száját, könnyezett, de hallgatott; a vonal túlsó feléről hatalmas, beletörődő sóhajtás:

— Rendben van, kedves, legyen meg a te akaratod... Vizontlátásra — száz év múlva...

Ment sírva az utcán, az üres bevásárlótáskájával és az üres lelkével, és maga sem tudta, miért tette, amit tett: talán azért, hogy a másíknak is fájjon?... De ily kegyetlen sértés után nem érezhet igaz megrendülést, csak szégyent és haragot, vagy fölmentő öngazolást, hogy nem ok nélkül közeledett hozzá oly későn. És többé nem fogja zavarni, sem szóban, sem írásban, sem telefonon, hiszen ő maga mondta egy ízben, hogy nincs miért visszasétálni annak a folyónak a partján, amely iszaptengerbe torkollik...

De a szörnyű napnak még nem volt vége; odahaza földúltan várta az édesanyja, már amikor belépett, eléje lobogtatta a két ellenőrző könyvecskét, hogy íme, a kisfiú négyes dolgozatot írt földrajzból, a kislány hármast kapott, mert odahaza felejtette a tornafelszerelését. S meg kellett tudnia azt is, mielőtt még a kabátját levehette volna, hogy az a gazember ismét beállított a déli órákban, arról faggatta a gyerekeket, hogy ki jár ide, van-e barátja az anyjuknak, minden szobát többször is átvizsgált, s közben úgy tűnt, hogy valamit rejteget, valamit el akar dugni...

Szeréna hallgatta a litániát, egy percre elfelejtette a telefonbeszélgetést Zsomborral, sőt büntudatot kezdett érezni régebbi távolmaradásai miatt, és egyedül önmagát vádolta a kicsik rossz jegyeiért és restségeért.

— Képzeld, amikor beléptem, ez a két kölyök a magnószalagra vett dulakodásaitokat hallgatta vissza, mintha nem lett volna alkalmuk a csömörig betelni velük!

Felicián sündörögve mentegetőzött:

— Tudod, mit mondtam neki, Anya, amikor Regina beengedte?... Tudod?... Azt mondtam: Uram, én nem ismerem magát!...

Szeréna a kínos napra gondolt, a rendelés óráira, aztán az utazásra, Riska nagyszájú hengegésére, majd ismét az iszonyú telefonbeszélgetésre, fáradt sodródására a járdán, s mikor már mindenestül idehaza érezte magát, ijedten megismételte:

— Mit akart itt Valér?... Mit keresett a szobákban?... És miért nem volt rajta a szemetek?!...

Most Regina kezdte a mentegetőzést:

— Én utána lestem, de nem láttam semmit!... Felicián összevissza beszél!...

Tétován meredt hol az egyik, hol a másik gyerekre, és egyre kínzóbb szorongást érzett. Vajon mire készül ismét az az elvetemült, milyen újabb bajt és szégyent hoz rá?

— Föl kell kutatnunk minden tenyéryi helyet, mert az a szélhámos nem ok nélkül szimatolt itt! — mondta az anyjának.

Előbb a gyerekek szobáját vizsgálták át, aztán lefektették a kicsiket, és folytatták a munkát: kiakasztották a ruhákat a szekrényből, föltúrták a fehérneműt, bematattak a dobozokba, amelyekben a mirtuszkoszorútól a kicsik celofánba csomagolt hajtincséig minden volt, térden csúszva bepillantottak a bútorok alá, fölnyitották a festett kanapét, a könyvek között babráltak, a virágok mögé néztek. Később a szobából kikerültek az előszobába, hátra csapták a falba süllyesztett szekrény ajtaját, cipők zuhantak nagy zajjal az üres vederbe, eléjük dőlt a seprű, de ők csak kerestek, kutattak, zihálva és fáradhatatlanul, gyűröten és összepiszkolva. Aztán folytatták a konyhában és a fürdőszobában, mindenütt, amíg már csak tátoztak és szédelegtek a fölforगतott lakásban, és kölcsönös tanácsalansággal meredtek egymásra, mert nem tudták, mi az, amit valójában keresnek.

Este tizenegy körül végül rászánták magukat, hogy megmosakodjanak és lefeküdjenek, de akkor csöngettek. Kurtán és erélyesen; aztán ismét és újra. Szeréna ment az ajtóhoz.

— Ki az? — kérdezte félénken.

Valér felelt:

— Én vagyok, engedj be! Fontos!

— Nem engedlek be! Késő van, a gyerekek lefeküdtek. És nagyon kérek, ne verd föl a házat.

— Nyiss ajtót, a saját érdekedben! Csak közölni akarok valamit, utána itt sem voltam...

Szeréna még várt egy keveset, mert arra gondolt, hogy így hamarabb megszabadulhat tőle, beengedte. Valér azonban nem egyedül jött, hanem két másik férfival, akik mindjárt benyomultak mögötte, vodka- és fokhagymaszagot lehelve.

— Kicsodák maguk, és mit keresnek itt éjfélkor?! — kiáltott fel Szeréna rémülten, de az elvált férj megragadta a csuklóját, és a saját pálinkabűzét fújta az arcába:

— Ne csapj ricsajt, te ostoba!... Mondtam, hogy egy perc múlva már itt sem vagyunk!... Csupán meg akarok mutatni valamit az uraknak!...

Aztán a két ismeretlen alakhoz fordult:

— Egy pillanat, uraim, csak egy pillanat!...

És azzal elszetett a fürdőszoba felé, és mindjárt üvegcannával tért vissza; az üvegben kék orvosi szesz volt, a szeszben görbe kanál, amelyet falusi bábák használnak a küretekhez. A lány anyja pongyolája alá rejtett kezében a baltát markolta; máris ráizzadt a tenyere annak nyelére.

— Ide nézzenek, uraim! — mondta Valér, a kannát magasra emelve. — Ezt fedeztem fel ma délben, de nem akartam hozzányúlni, amíg tanúk előtt nem bizonyíthatom, hogy a házasságunk alatt miért láttam oly gyakran vér-
cseppeket a lakásban!... Most már önök előtt is világos!...

Azok ketten részeg meglepődéssel hörögtek:

— Szóval, titkos angyaljárás volt itt? — mondta az egyik vigyorogva, és meglebegtette a tenyerét. — Ez bizony veszélyes játék manapság, kedves hölgyem!...

— Tehát, ha jól értettem, szabadidejében magzatelhajással foglalkozott a rokonszenves doktornő! — álmétkodott a másik is bután, hogy végigcsinálja ő is a szerepét.

Valér mámoros lett a két jó alakítástól.

— Úristen, sosem gondoltam volna, hogy idáig sülyedhet két gyermekem anyja! — kiáltotta térdre bukva, és homlokát az előszoba szőnyegéhez szorította. — Hiszen ezért nyolc év jár!...

De nem mondhatta tovább, mert ekkor az öregasszony halántékon csapta a balta fokával, úgyhogy eldőlt; rögtön vértócsa gyűlt körülötte, mintha a feje piros bársonyra hullott volna. A két alak már nyomakodott is kifelé az ajtón, nem akart tanú lenni a borzalomnál is, s ijedtében elejtette a kannát a görbe kanállal, amelyet ivócímborájuk és felbérلőjük bízott rájuk a nagyjelenet előtt. Szeréna már-már tébolyodottan toporgott az előszobában, a gyerekek mögötte vacogtak a rémülettől.

— Jaj, de pokoli nap volt ez a mai nap! — jajdult fel, dermedt ujjait a fény felé tartva, mintha vért látna rajta.

— Nem elég, hogy én megöltem ma, akit a legjobban szerettem, magának is gyilkosságba kellett keverednie, anyám, magának is?!

S azzal aléltan végigvágódott az előszoba szőnyegén, szinte ráesett az áldozatra.

CSIKI LÁSZLÓ

Kísérlet

Egész éjjel nyüzsitettek a klinika kutyái. Több hete nyüzsíthettek már, de én csak ezen az éjszakán hallottam őket a furcsa házban. Magas földszintű, vakolatlan téglaház volt, olyan, mintha száz éve folyamatosan átépítenék és soha nem bírnák befejezni. Vagy a gazdái haltak ki idő előtt, vagy a pénzük, esetleg a türelmük fogyott el. Tornya sem volt, pedig kellett volna, hogy legyen. Nagy, súlyos épület volt, több, egymást szerető generációnak való, de ezen az éjszakán csak mi ketten laktuk Máriával, és mi sem teljesen. Nem tudtam, és nem bírtam elképzelni sem, hány poros szoba tátong benne, s azok-